

Warszawa, dnia 27.10. 2014 r.

PG IV KSK 1368/14

dot. BPS/043-61-2642/14

Sekretariat Wicemarszałek Senatu RP
Marii Pańczyk-Pozdziej

Wpłynęło dn. 28.10.2014
Nr. MPP.056 50/2787
Podpis.....

Pani

Maria Pańczyk - Pozdziej

Wicemarszałek Senatu

Rzeczypospolitej Polskiej

SEKRETARIAT
Biura Prac Senackich
Wpłynęło dn. 28.10.14
nr. 6365 podpis M

Szanowna Pani Marszałek

W odpowiedzi na pismo Pani Marszałek z dnia 30 września 2014 r., dotyczące oświadczenia Senatorów Marii Koc, Jana Marii Jackowskiego, Grzegorza Wojciechowskiego i Andrzeja Pająka, złożone na 61. posiedzeniu Senatu w dniu 25 września 2014 r., w sprawie skazanego Marka G - uprzejmie przedstawiam co następuje.

Wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Poznaniu z dnia 26 sierpnia 1997 r.,

Marek G został skazany na karę 25 lat pozbawienia wolności i na karę dodatkową 10 lat pozbawienia praw publicznych za czyn z art. 148 § 1 k.k. i art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 10 § 2 k.k., polegający na tym, że: w dniu 19 grudnia 1994 r. w Poznaniu, działając z zamiarem bezpośrednim, wspólnie i w porozumieniu z Wojciechem G. i Jerzym M., pozbawili życia obywatela niemieckiego Eduarda E. w ten sposób, że po obezwładnieniu wskutek kilkakrotnego uderzenia w głowę przewodem elektrycznym w obudowie ebonitowej, skrupowali jego ręce i nogi taśmą samoprzylepną, naciągnęli na głowę worek foliowy obwiązując go taśmą, po czym ciało zawinęli w koc i umieścili w skrzyni tapczanu doprowadzając do zgonu Eduarda E., a następnie zabrali w celu przywłaszczenia należące do niego pieniądze w kwocie ok. 1.500 marek niemieckich, złotą obrączkę, zegarek m-ki Seiko oraz inne przedmioty o łącznej wartości co najmniej 3.000 zł.

Na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę Marka G wyrok Sądu Wojewódzkiego w Poznaniu został poddany kontroli instancyjnej.

W środku odwoławczym obrońca oskarżonego zakwestionował m. in. prawidłowość sądowej oceny dowodów, w tym zwłaszcza wyjaśnień współoskarżonego Wojciecha G., który

pomówił Marka G o zaplanowanie przestępstwa i czynny udział w zabójstwie pokrzywdzonego.

Wyrokiem z dnia 13 listopada 1997 r., Sąd Apelacyjny w Poznaniu nie uwzględnił podniesionych zarzutów i utrzymał orzeczenie w mocy.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego obrońca Marka G wniósł kasację do Sądu Najwyższego.

W nadzwyczajnym środku zaskarżenia obrońca zakwestionował prawidłowość oceny wyjaśnień oskarżonego Wojciecha G. dokonanej przez sąd I instancji i zaakceptowanej przez sąd odwoławczy.

Postanowieniem z dnia 10 grudnia 1998 r., Sąd Najwyższy oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną.

Na mocy postanowienia z dnia 29 listopada 2002 r., Sąd Najwyższy nie uwzględnił także wniosku o wznowienie postępowania.

Omawiana sprawa była również przedmiotem powtórnego postępowania wznowieniowego.

W 2006 r. obrońca Marka G wystąpił do Sądu Najwyższego z wnioskiem o wznowienie w trybie art. 540 § 1 pkt 2 lit. a) k.p.k.

W uzasadnieniu podał, iż w sprawie ujawniły się nowe dowody nieznanе przedtem sądowi.

Jako *novum* wskazał pismo Wojciecha G. skierowane w dniu 20 stycznia 2006 r. do Ministra Sprawiedliwości, w którym oskarżony ten podał, iż w toku procesu nieprawdziwie pomówił Marka G o współudział w dokonaniu zabójstwa.

Sąd Najwyższy postanowieniem z 4 lipca 2006 r., oddalił przedmiotowy wniosek stwierdzając, iż podniesione w nim okoliczności nie stanowią nowego dowodu w rozumieniu przepisu art. 540 § 2 k.p.k., ponieważ znane były orzekającym w sprawie sądom, zaś treść wyjaśnień oskarżonego Wojciecha G., w których zaprzeczył on, że to Marek G zaplanował morderstwo Eduarda E. i udusił go, była przedmiotem wnikliwej analizy sądów obydwu instancji. Wniosek obrońcy zmierzał zatem do spowodowania niedopuszczalnej w toku postępowania wznowieniowego ponownej oceny materiału dowodowego zebranego w prawomocnie zakończonym postępowaniu.

Poczynając od roku 2001 przedmiotowa sprawa była również kilkakrotnie badana pod kątem ewentualnego zaskarżenia w trybie kasacji przez Prokuratora Generalnego.

Akta analizowane były w 2001 r. w Departamencie Sądów i Notariatu Ministerstwa Sprawiedliwości.

O braku podstaw do wniesienia kasacji Marek G został powiadomiony pismem z dnia 15 listopada 2001 r., sygn. DSP VI 632-1373/01.

Ponownie sprawa była badana w 2006 r. i w 2010 r. w Biurze Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej, a następnie w 2013 r. w Departamencie Postępowania Sądowego Prokuratury Generalnej.

Również te analizy nie doprowadziły do ujawnienia nieprawidłowości uzasadniających wywiedzenie kasacji na korzyść Marka G, o czym zainteresowany był każdorazowo zawiadamiany.

Dodać należy nadto, że badanie akt sprawy przeprowadzone w Prokuraturze Krajowej w 2010 r. zainicjowane zostało zapytaniem poselskim z dnia 14 grudnia 2009 r. Posła Janusza Palikota przekazanym Prokuratorowi Generalnemu przez Marszałka Sejmu przy piśmie z dnia 28 grudnia 2009 r., Nr SPS-024-5636/09.

Stanowisko o braku podstaw do zainicjowania w niniejszej sprawie przez Prokuratora Generalnego nadzwyczajnych środków zaskarżenia pozostaje aktualne.

W toku badania akt nie ujawniono w procedowaniu orzekających sądów uchybień wskazanych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, o którym mowa w art. 523 § 1 k.p.k.

Z poczynionych ustaleń wynika, że Marek G nie przyznał się do udziału w zabójstwie Eduarda E. wyjaśniając, iż po tym, gdy oskarżony Wojciech G. uderzył pokrzywdzonego „czarną rurą” w głowę, przestraszył się i wybiegł z pokoju, po czym w późniejszym zdarzeniu nie brał już udziału. Z kolei oskarżony Wojciech G. w toku postępowania przygotowawczego konsekwentnie pomawiał Marka G o współudział w rozboju i zabójstwie i dopiero na rozprawie w dniu 8 maja 1997 r. odwołał swoje wyjaśnienia oświadczając, że wyjaśnienia Marka G są zgodne z prawdą.

Sąd Wojewódzki w Poznaniu, dokonując oceny zebranych w sprawie dowodów, uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego Wojciecha G. złożone w postępowaniu przygotowawczym, odmówił natomiast wiarygodności zarówno wyjaśnieniom tego oskarżonego, jak i wyjaśnieniom Marka G złożonym na rozprawie, po czym w uzasadnieniu wyroku podał motywy, którymi kierował się uznając Marka G za współsprawcę rozboju i zabójstwa Eduarada E.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu podzielił ocenę dowodów dokonaną przez sąd I instancji uznając, iż została ona przeprowadzona z zachowaniem granic swobodnej oceny dowodów określonych w przepisie art. 7 k.p.k. Sąd Apelacyjny stwierdził również, że podstawę wyroku sądu I instancji stanowił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej.

W pisemnych motywach orzeczenia sąd odwoławczy rozważył wszystkie zarzuty i wnioski zawarte w apelacji wniesionej przez obrońcę Marka G i wyczerpująco podał, czym kierował się uznając środek odwoławczy za niezasadny. Tym samym sąd II instancji dochował wymogów określonych w przepisach art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k.

Dodać należy nadto, że uchybień w procedowaniu orzekających sądów nie dopatrył się również Sąd Najwyższy rozpoznając w 1998 r. kasację wniesioną przez obrońcę Marka G a następnie - w 2002 r. i w 2006 r. - także wnioski o wznowienie postępowania.

Wobec powyższego, przy uwzględnieniu 3-krotnego badania akt sprawy przez Sąd Najwyższy, zarówno w postępowaniu kasacyjnym, jak również wznowieniowym brak jest podstaw do podejmowania działań na korzyść Marka G w trybie nadzwyczajnych środków zaskarżenia.

Z. G. G. G. G. G.
A. Seremet

Andrzej Seremet